

все, державного сектора економіки, забезпечення своєчасного погашення державного боргу та його обслуговування, створення сприятливих умов для залучення в національну економіку іноземного капіталу [2].

Фінансова політика держави має бути побудована таким чином, щоб її складові елементи – бюджетна, податкова, грошово-кредитна політики сприяли підвищенню ефективності господарської діяльності кожного підприємства, створювали для нього можливість виконувати плани виробничого та науково-технічного розвитку, соціальні програми.

Науково обґрунтована фінансова політика держави, продумане використання податкових, інвестиційних і цінових механізмів для стимулювання розвитку продуктивних сил сприятиме виходу економіки зі структурної кризи, стабільному нарощуванню виробництва, збільшенню дохідності підприємств і зростанню надходжень коштів до державного бюджету.

Література

1. Клімова С. М. Суб'єкти реалізації державної фінансової політики / С.М. Клімова // *Статистика України*. – 2011. – №1. – С. 98-102.
2. Правдюк О. Л. Механізм фінансової політики в сучасному вимірі / О.Л. Правдюк // *Економіка АПК*. – 2012. – №9. – С. 91-96.

Юля ФРЕЯК

Київський міжнародний університет

ГРОШОВО - КРЕДИТНА ПОЛІТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ В УМОВАХ КРИЗИ

Впродовж 70-90-их рр. одним із головних напрямків розвитку економічної інтеграції в Європейському Союзі було формування економічного та валютного союзу. Створення такого союзу означає не тільки забезпечення вільного руху товарів, послуг, капіталів і робочої сили та проведення єдиної грошово-кредитної і валютної політики, але і поліпшення позицій країн - учасниць Європейського економічного та валютного союзу (ЄВЕС) на світовому ринку.

Створення Європейського економічного та валютного союзу та введення в ньому єдиної валюти суттєво впливає на систему загальноєвропейського економічного співробітництва і на світову валютну систему в цілому.

Принципове протиріччя, закладене в європейській моделі економічної інтеграції, полягає у тому, що загальна економічна політика, тобто перша опора економічного і валютного союзу, ґрунтується на міждержавному підході, а єдина грошово-кредитна політика – друга опора – базується на федералістському підході: національні й центральні банки підпорядковані безпосередньо Європейському центральному банку (ЄЦБ), хоча можливості останнього щодо незалежної монетарної політики є великою мірою обмеженими наявними у національних банків ресурсами.

Процес поглиблення економічної інтеграції Європейського Союзу обумовлений необхідністю вирішення глибоких проблем макроекономічного розвитку на фоні послаблення наглядових та контрольних функцій основних інститутів ЄС, створення бюджетного союзу й економічного уряду, розширення функцій ЄЦБ, можливий перехід до випуску єврооблігацій, – все це важливі кроки на шляху перетворення ЄС на набагато більш інтегровану спільноту [1, с. 51].

Світова фінансово-економічна криза кинула виклик економічній та грошово-кредитній політиці Європейського союзу і висвітлила слабкі елементи механізмів поточної міждержавної координації. Економічний ріст країн ЄС сповільнився, багатьом європейським банкам загрожує банкрутство, збільшується безробіття. Виникла низка проблем, які необхідно вирішувати саме за допомогою інструментів монетарної політики.

Європейський валютний союз має сформований інституційний апарат, який здійснює монетарну політику на основі цілої системи інструментів. Важливим у період світової фінансової кризи є вибір правильної стратегії монетарної політики та ефективного використання Європейським центральним банком інструментів, які наявні у нього. Якщо стратегія буде обрана не правильно,

це може призвести не лише до погіршення ситуації у країнах зони євро, а й до розпаду Європейської валютної системи.

Головними завданнями, що стоїть перед Європейським центральним банком, є підтримка купівельної спроможності грошової одиниці й стабільності кредитно-банківської системи країни. Європейський центральний банк формує єдину грошово – кредитну політику країн учасниць ЄС [2, с. 55].

Для боротьби з кризою керівництво кожної окремої країни Європейського Союзу намагалося самостійно знайти інструменти для пом'якшення негативних наслідків фінансово-економічної кризи, шукати засоби підтримки національної економіки, що призвело до більш глибокого проникнення кризи, ніж очікувалося, а сам Євросоюз почав втрачати керованість, здатність координації дій. Підтвердженням цього стала ситуація у Греції та інших країнах Європейського Союзу.

Для попередження другої хвилі економічної кризи та запобігання її поглиблення у країнах Євросоюзу, для зміцнення напрацьованих економічних зв'язків та збереження цього міжнародного об'єднання необхідно, перш за все, визначити та запровадити реформу фінансової системи антикризової спрямованості.

Література

1. *Європейський проект та Україна: монографія / А. В. Єрмолаєв, Б. О. Парохонський, Г. М. Яворська, О. О. Резнікова [та ін.]*. – К. : НІСД, 2012. – 192 с.

2. *Кузьома О. Монетарна політика Європейського центрального банку в процесі побудови Європейського валютного союзу // Банківська справа*. – 1999. – № 5. – С. 55–56

Володимир ФРИДЕЛЬ

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ ЛІЗИНГОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ

Незважаючи на всі економічні труднощі вітчизняного лізингу, ринок демонструє позитивну динаміку. Починаючи з 2007 й до 2013 року, лізингова галузь України постійно зростає. За останні 5 років лізинговий сектор збільшився в 10 разів (станом на 01.01.2007 р. обсяг ринку становив близько 4 млрд. грн. – на 01.01.2013 більше 40 млрд. грн.). Вартість діючих договорів фінансового лізингу за II квартал 2012 року збільшилася на 6,2 млрд. грн. (18,5%) у порівнянні з попереднім періодом і становить 39,7 млрд. грн. [1]. Такі показники є доволі оптимістичними для лізингової індустрії, особливо враховуючи кризові тенденції сучасної економіки.

Порівнюючи лізинг як інструмент фінансування з банківським кредитуванням, значення лізингової галузі для економіки України є значно меншим за важливість банківського сектору. В грошовому еквіваленті різниця становитиме десятки разів, загальний обсяг залишків кредитів, наданих суб'єктам господарювання, за перше півріччя 2012 року становить 608,9 млрд. грн. Однак вітчизняна банківська система в сучасних умовах не забезпечує реальний сектор економіки необхідними їм капітальними інвестиціями. Це можна підтвердити не тільки фактом зношеності основних фондів підприємств на 70-90% в різних галузях, а й цифрами діяльності вітчизняних банків. Якщо розглянути структуру кредитів, наданих нефінансовим корпораціям за цільовим спрямуванням, то можна побачити наступну статистику. Станом на 01.12.2012 р. загальна сума кредитів становила 610,5 млрд. грн., з них кредити в поточну діяльність – 518,7 млрд. грн. (85,0%); на придбання, будівництво та реконструкцію нерухомості – 8,5 млрд. грн. (1,4%); кредити в інвестиційну діяльність – 83,2 млрд. грн. (13,6%) [2]. Таким чином, основна сума кредитування була спрямована на підтримку рівня обігових коштів підприємств, а не на інвестиційну складову, тобто в оновлення основних фондів. Звичайно, поповнення обігових коштів також є важливим елементом в діяльності підприємства й розміщення активів банків, але цілком зрозуміло, що